

Inleiding

Twee schriftlezingen gaan we vandaag horen. Één daarvan gaat over mensen, die zo hun best doen om dichterbij God te komen, dat ze elkaar niet meer verstaan. Alsof ze verschillende talen spreken. En de tweede lezing is het bekende Pinksterverhaal, over mensen, die zich aanvankelijk angstig opgesloten hadden, maar op een wonderbaarlijke manier begeistert raken, naar buiten gaan en ieder in zijn eigen taal aanspreken over Gods grote daden.

Zo'n huis vol mensen, wie zouden het zijn?

Schriftlezingen

Genesis 11: 1-9 (Toren van Babel)

Handelingen 2: 1-13 (Pinksteren)

Overweging

En zij allen hoorden hen spreken over God's grote daden, ieder in zijn eigen taal.

Onlangs heb ik mij, in de opgang naar Pasen, op projectbasis, twee maanden aangesloten bij de zanggroep Lukas Ekklesia.

Tijdens één van de repetities zongen we als laatste nummer voor de koffiepauze "Dit huis vol mensen". Toen wij onze mappen neerlegden zei één van de koorleden tegen mij: "Ik vind het eigenlijk maar een raar lied. Ik bedoel: als je hier regelmatig in de kerk komt, ken je zo'n beetje iedereen bij name en als je even koppen snelt, dan heb je die 75 of 100 man ook zo geteld en daarin ben je niet de enige. Ik vroeg haar daarop, of het haar wel eens opgevallen was, dat Huub Oosterhuis vaak probeert om de Godnaam te vermijden, en dan terugvalt op termen als de Ene, of de Enige en als die Enige jou telt, dan ben je ook in tel, en als die Enige jou bij name kent, omdat jouw naam staat geschreven in de palm van zijn hand, om maar eens een ander veel gebruikt kerkelijk beeld te gebruiken, dan krijgt dat lied opeens een heel andere lading,

Want dat "bij name kennen" en dat "tellen" impliceert, dat die Enige dwars door al die kantjes van jou, van mij heenprijkt, die wij zo graag van onszelf etaleren en die wij van elkaar ook zien, die Enige dringt door tot wat er in jou omgaat aan hoop en twijfel, domheid, drift, plezier en onzekerheid, om een andere Oosterhuis tekst te citeren. Dat koorlid keek mij aan en zei: "Zo heb ik dat lied nog nooit gezien". En ik antwoordde, "maar ik denk, dat het wel zo bedoeld is.:

Af en toe moet je een vertaalslag maken om die taal te verstaan.

Ik benoemde net al een pijnpunt. Huub Oosterhuis probeert vaak de godnaam te vermijden. De kerk, waar ik mijn roots heb, de katholieke kerk, heeft daarom een groot aantal liederen van Oosterhuis op de zwarte lijst geplaatst, omdat God daarin niet bij name genoemd wordt.

Daaronder vallen liederen als "Zo maar een dak" en het "lied aan het licht". Dat heeft drie jaar geleden tot een fikse woordenwisseling geleid tussen Kardinaal Eijk en bisschop de Korte van Groningen. De Korte vond dat je die liederen best nog wel kon zingen en dat de katholieke kerk met alle misbruikschandalen wel wat anders had om zich druk over te maken. Kardinaal Eijk is daar laaiend over geworden en heeft de Korte daar publiekelijk over berispt. De Korte zou zich niet collegiaal opstellen ten opzichte van zijn collega bisschoppen. Het begrip "kardinale blunder" heeft daardoor bij mij weer een nieuwe inhoud gekregen.

Het "Lied aan het licht" behoort overigens tot mijn favorieten. Je komt het erg vaak tegen in een viering, waar ik aan meewerk. Vaak zingen we het als openingslied, bij het aansteken van de kaarsen. Vandaag zongen we het, omdat het er inderdaad op lijkt, dat "taal alleen verwoesting

zal zaaien". Als het op het programma staat en Erik zit achter de piano, dan komt het regelmatig voor, dat hij dat lied bij het inspelen inzet en dat hij de melodielijns speelt en ik zing dan in mijn eentje de baspartij daar tegen in. Velen van jullie hebben dat wel eens gehoord. Dat, mag ik het noemen, fragiele geluid, van piano en mannenstem, dat hier in deze hoge ruimte zo mooi weg kan, geeft voor mij aan dat lied een extra dimensie, wat echt door mij heen gaat. Ik weet niet of degenen die het ooit gehoord hebben, dat ook zo ervaren.

Ik zei al, het is één van mijn favorieten en het heeft ook een plek gehad in de uitvaart liturgieën bij het afscheid van mijn ouders. Als je op zo'n moment zingt: koud, één voor één en ongeborgen" en je realiseert je op zo'n moment extra, dat je vanaf dat moment de geborgenheid van die mens, die zo'n enorme invloed op jouw leven gehad heeft, zult moeten missen, dan lopen de koude rillingen over je rug heen. Volgens mij moet je wel heel bekrompen denken, als je niet aanvoelt, dat dit lied alleen maar over God gaat.

Ik kan dit verhaal vertellen vanuit mijn Roomse achtergrond. Velen van jullie hebben een reformatorische achtergrond en de meeste PKN kerken hebben niet zo'n moeite met Oosterhuis, hoewel ook daar mensen zijn die dat maar moeilijk taalgebruik vinden en er zijn ook hardliners die onvermoeibaar vasthouden aan Johannes de Heer. Ik ken dat niet zo van binnenuit. Weer andere gelovigen kunnen geen kerkdienst bijwonen zonder talloze keren Halleluja en Praise the Lord te roepen. Vandaag komen al die mensen weer samen en ze horen allemaal in hun eigen taal vertellen over God's grote daden. Dat is mooi maar het neemt niet weg, dat er door sommige kerken wel eens een frisse wind zou mogen waaien.
